

Fødevareforbundet NNF

Ole Wehlast

Tale – 1. maj 2026

Det talte ord gælder

Kammerater,

Glædelig 1. maj!

Selvom her er flot pyntet op, og I ser glade ud, så er i dag ikke en festdag.
I dag er en kampdag.

Hver år bruger vi 1. maj på at minde hinanden om, at fremskridt og forbedringer ikke er noget, man får.

Det er noget, man kæmper sig til.

I mine øjne bor vi i verdens bedste land – men Danmark er ikke opstået af sig selv.

Danmark er blevet verdens bedste land, fordi vi i generationer har kæmpet for rettigheder, forbedringer og fremskridt.

I over hundrede år har vi stået sammen i arbejderbevægelsen for at gennemtvinge forandringer i vores samfund – og vi er ikke færdige endnu.

Lad os starte ude på arbejdspladserne.
For der er noget, der ikke er godt nok. Sproget.

På alt for mange arbejdspladser står kollegaer side om side – uden at kunne tale sammen.

Dansk økonomi er bomstærk, og det skyldes i høj de mange udenlandske kolleger, der giver en hånd med i industrien og andre steder.

Men en stærk vækst redder ikke et svagt sammenhold.

Man kan ikke have en sikker arbejdsplads, hvis man ikke forstår hinanden.

Man kan ikke have et stærkt fællesskab, hvis man ikke kan føre en samtale sammen.

For at *STÅ* sammen, skal man kunne *TALE* sammen

Fællesskab starter med fælles sprog.

Når maskinerne kører.

Når tempoet er højt.

Når der er pres på, og der skal produceres noget.

Så er et fælles sprog ikke en luksus. Det er en nødvendighed.

Alligevel lader vi det – som det er i dag - være op til den enkelte udenlandske kollega at beslutte, om vedkommende vil lære dansk.

Og vi gør det besværligt.

For undervisningen skal ske efter arbejde.

I fritiden.

Når man er træt og har brug for at hvile, inden næste dags slid starter.

Helt ærligt venner: Det holder ikke.

Integration er ikke noget, man bare kan klare efter fyraften, hvis man selv orker det.

Det er en del af arbejdet.

Derfor siger vi i Fødevarerforbundet NNF:

Danskundervisning skal ske i arbejdstiden - og det skal være et krav. Og det skal være til fuld løn.

For hvis du tjener penge på hænderne, så må du også investere i mennesket bag.

Der er en anden ting, vi skal tale om i dag: Pension og nedslidning.

Alt for mange af medlemmerne i Fødevarerforbundet NNF kan ikke arbejde helt frem til deres pensionsalder.

De slider sig i stykker.

Alligevel er der borgerlige politikere, der siger: ”Du må lige holde nogle år endnu.”

Men lad mig sige det klart her:

Et langt arbejdsliv er ikke en succes, hvis det ender med et kort og smertefuldt otium.

Det er ikke værdigt.
Det er ikke rimeligt.
Og det er ikke det Danmark, vi kæmper for i Fødevareforbundet NNF.

Vi fik retten til tidlig pension.
Det var en sejr. Men det er ikke nok.

Retten til tidlig pension skal forbedres.

Du må ikke skulle stå med hatten i hånden og håbe på en venligtsindet kommunal sagsbehandler.

At trække sig tilbage med værdighed efter et langt og hårdt arbejdsliv skal være en rettighed. Ikke kun for de højt uddannede og velstillede, men for alle.

Vi er et af verdens rigeste lande, og samtidig er vi et af de lande med den højeste pensionsalder. Derfor er det ikke rimeligt, at hvis du er startet på slagteriet som 16-årig, at du så skal fortsætte, til du har rundet 70 år.

Det kan ingen ikke holde til.

Vi siger:
Dem, der har trukket det tungeste læs, skal have ret til at lægge det fra sig i tide, så de også har mulighed for at nyde en alderdom med fritidsinteresser og familieliv.

Inden jeg lader jer komme tilbage til rundstykkerne, vil jeg gerne tale om noget, der bekymrer mig meget i disse år:

Uligheden.

Den stigende ulighed.

For mens nogen bliver rigere og rigere, kæmper endnu flere dagligt for, at tingene hænger sammen. Danmark er ved at udvikle sig til et land, hvor det ikke er hårdt arbejde, men held og familiebaggrund der afgør, hvordan du lever.

Det er en farlig udvikling.

For det går ud over tilliden.

Over sammenhængskraften.

Over hele vores samfund.

I modsætning til de neoliberale ekstremister, så mener jeg ikke, at vi skal måle vores samfunds succes på, hvor *mange* millionærer der er.

Vi skal måle på, hvor *få*, der er nervøse for, at pengene rækker måneden ud.

Vi skal have et mere retfærdigt samfund. Det Danmark, vi kender og elsker.

Hvor man kan leve et trygt og godt liv med et almindeligt arbejde.

Hvor velfærden virker.

Hvor tryghed ikke er for de få.

Et samfund, hvor vi tager os af hinanden, og ikke efterlader nogen på perronen.

-

Jeg ved, at det bliver en udfordring.

For det nye Folketing er mere blåt end det, vi havde før 24. marts.

Der er desværre færre medlemmer af Folketinget, der fejrer 1. maj i år, sammenlignet med sidste år.

Og det betyder jo noget, hvem der får lov til at bestemme over Danmark.

Lige nu kæmper forhandles der er om Danmarks fremtid.

Jeg er glad for, at det ikke er mig, der skal få enderne til at mødes.

Det ser svært ud.

Men jeg vil gerne slå en ting fast:

De problemer, vi har i samfundet lige nu, kræver røde socialdemokratiske løsninger.

Vi har brug for løsninger, der gør op med uligheden.

Vi har brug for solidariske løsninger, der får alle med.

Derfor håber jeg, at vi får en regering, der er så rød som muligt.

Vi har brug for handling.

Vi har brug for en regering, der er på lønmodtagernes side.

Som alle ved, sidder hjertet til venstre.

Den kommende regering skal også få sin slagkraft til venstre for midten.

Kammerater,

1. maj handler om noget helt grundlæggende:

Om fællesskab. Om solidaritet.

Om viljen til at kæmpe for fremskridt.

Om troen på, at i morgen kan blive bedre end i dag.

Det kræver, at vi holder sammen.
At vi står sammen.
At vi trækker i samme retning.

Det er jeg helt overbevist om, at vi kan.
Jeg har været med i det her game længe.
Jeg har været forbundsformand i NNF i 21 år.
Jeg er 66 år gammel.
Jeg har set det her samfund gennemgå en fantastisk forandring.

Vi har ikke længere den fattigdom og armod, jeg så i min barndom.
Vi har vundet mange sejre.

Men vi må ikke stoppe her.

Vi får ikke et mere retfærdigt samfund ved bare at *håbe* på det.
Vi får kun mere retfærdig ved at *kræve* det. Ved at *kæmpe* for det.

Så lad os stå sammen.

Lad os sige fra, når nok er nok.
Og lad os tage kampen. Igen og igen.
For hinanden.
For fremtiden.
For et Danmark, vi kan være stolte af.

Rigtig god 1. maj!